

den daværende Indenrigsministers sidste Svar til mig, da jeg spurgte, om vi ikke kunde faa en Havnekommission og en Havnebestyrelse dannet, var omtrent saaledes, saa vidt jeg erindrer: Nej, jeg vil sandelig ingen Bønder have ind i Havneraadet. Det var, fordi Esbjerg laa under en Landkommune. Nu er der indtraadt et Vendepunkt, Esbjerg har ikke noget med Bønderne at gøre mere, den er bleven en selvstændig Kommune, og Sagen er gaaet fra Indenrigsministeren over til Ministeren for offentlige Arbejder, saa der er gode Chancer, haaber jeg, for Sagen, naar jeg nu fremdrager den paa ny og henstiller til den Minister, hvorunder det nu forterer, om vi ikke kunde faa indsat en Havnekomite, Havnebestyrelse, i Esbjerg saaledes, at Byens Borgere fik lidt Indflydelse paa Udviklingen af deres egen Havn, og ikke blot Byens Borgere men ogsaa Skibsførerne og Lodsvojeenet. Alle have en særdeles stor Interesse af Sagen og ere virkelig i Besiddelse af særdeles praktiske Erfaringer, som det kunde være nyttigt at drage ind i de sammensatte Raad, der tage under Overvejelse, hvorledes man bør arbejde for Esbjerg Havns Udvikling. Det forekommer mig, at der er saa meget mere Grund til at gøre det i Djæbliffet, som det jo er meget betydelige Arbejder, der dels er taget fat paa, og dels forestaar ved den Havn, og jeg henstiller som sagt til den ærede Minister for offentlige Arbejder, om han ikke nu vilde vise den selvstændige Kommune, Esbjerg, den Bevillig at sikre den, at den i saa Henseende bliver stillet paa lige Fod med de andre kongelige Havne.

Wistoft: Paa Endringsforslaget Nr. 112 er der foreslaaet et Bidrag til Dykning af Husmandslodder.

Formanden (Høgsbro): Det Endringsforslag, som det ærede Medlem, saa vidt jeg hørte, nævnte, hører ikke under dette Afsnit.

Wistoft: Ja, saa frasalder jeg Ordet.

Ordføreren (Meergaard): Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgfreds (Schalling) bemærkede i Anledning af Spørgsmaalet om en Bort i Kongens Have, at det var særlig fattige Folk, der havde Gavn deraf. Det forekommer mig rigtigt, at saa snart det gælder Forhold af denne Art, særlig Københavns Forhold, er man mærkelig omfjendigt i Sammenligning med, hvad man er i forskellige andre Tilfælde. Vi havde det i Gaar med Hensyn til Uvejigheden ved at gaa nogle Skridt længere til et Post-

indleveringskontor. Her drejer det sig om at have det Bønder at gaa en halv Snes Skridt længere til en Bort, som ligger i samme Gade, nemlig Kronprinsessegade. Vi kunne ikke forta, hvorledes man fra nogen Side kan lægge Bøgt paa en saadan Sag, der blot har relativ Betydning. Jeg synes, at det er saa ligegyldig en Sag, at der af den Grund ikke er megen Anledning til at ofre et Bølv, der dog løber op i nogle Tusinder. Det var dog særlig den ærede Minister, jeg vilde henvende mig til, idet han gjorde Finansudvalget ansvarlig for, at han var fremkommen med denne Bevilling. Det beror paa en Misforstaaelse af den højtærede Minister, men maaste er Finansudvalget selv Skyld i denne Misforstaaelse. Det er Skik og Brug i Finansudvalget, at et enkelt Medlem kan begære Samraad om et eller andet Spørgsmaal, som ligger ham paa Sinde, og vi ere jo ret henfjendte over for hinanden i Udvalget, som det selvfølgelig ogsaa er vor Pligt at være. Naar derfor et enkelt Medlem begærer et saadant Samraad med Ministeren, falder det ikke os andre ind at nægte ham det. Men naar saa Ministeren ved denne Lejlighed har faaet Indtryk af, at det er hele Udvalget, der har ytret et saadant Ønske, kan det maaste bero paa, at man har glemt at gøre opmærksom paa, at det var et enkelt Medlems og ikke hele Udvalgets Ønske. Det var imidlertid her kun et enkelt Medlems eller maaste nogle enkelte Medlemmers, men det var ikke hele Udvalgets Ønske, at Ministeren skulde fremsætte et saadant Forslag; det gør mig ondt, at Ministeren altsaa har faaet det Indtryk og derfor mener sig skuffet. Det vilde derfor være beklageligt, om han ved en anden Lejlighed, hvor det tydeligt og klart fremgaar, at et eller andet er Udvalgets eller Udvalgs-Flerpartis Ønske, ikke vilde tage Hensyn dertil. Thi dette beror virkelig paa en Misforstaaelse. — Hvad Samraadet om Frederikshavns Havn angaar, var det aldeles ikke min Mening at rette en Bebrejdelse til den højtærede Minister. Jeg forstaar vel, at hvor der skal indhentes Oplysninger fra saa mange forskellige Sider, kan man ikke have alt paa rede Haand paa den Dag, Finansudvalget bestemmer det. Jeg ansøgte det kun for at forklare, at det er kommen til at staa i Betænkningen, som det staar. Hvis vi havde set, at det var saa langt et Aarmaal, det skulde strække ud over, tror jeg snarere, vi havde forbeholdt os vor Stilling til Bevillingen i Stedet for at nægte den, for tydeligere at betegne, at vi ønskede et nærmere Overflag over disse Arbejder, saa man